

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 16Co/142/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122265997
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivana Štíftová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:6122265997.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivany Štíftovej a sudcov JUDr. Romana Majerského a Mgr. Daniely Drnákovej v spore žalobcu: HomePro Správcovská, s.r.o., Račianska 153, Bratislava, IČO: 44 934 556, proti žalovanému: Stavebné bytové družstvo Bratislava IV, Polianky 9, Bratislava, IČO: 00 169 731, zastúpeného advokátkou Jozefínou Podhradskou, Mudrochova 13, Bratislava, o zaplatenie 3.015,80 eura s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV č. k. 11C/31/2022-106, zo dňa 22.3.2023 takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žalobcovi priznáva proti žalovanému plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 3.015,80 eura spolu s vyčíslenou zmluvnou pokutou vo výške 972,09 eura a zmluvnou pokutou vo výške 0,1 % denne zo sumy 3.015,80 eura od 9.7.2022 do zaplatenia; žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 %. V odôvodnení uviedol, že návrhom na vydanie platobného rozkazu podaným v upomínacom konaní na Okresnom súde Banská Bystrica sa žalobca (pôvodne Správcovské bratislavské družstvo) domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie istiny vo výške 2.734,44 eura spolu so zmluvnou pokutou vyčíslenou na sumu vo výške 458,01 eura, so zmluvnou pokutou vo výške 0,1 % denne zo sumy 2.734,44 eura od 1.12.2021 do zaplatenia a náhrady trov konania na tom skutkovom základe, že na základe Zmluvy o výkone správy vykonáva správu bytového domu K. I., na Q. O.. S. XX, kde sa nachádza byt číslo XX, ktorého je žalovaný výlučným vlastníkom. Žalovaný je povinný v súlade so Zmluvou o výkone správy a podľa § 10 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z. poukazovať mesačne vopred vo forme zálohových platieb preddavky do fondu prevádzky, údržby a opráv, mesačne vopred uhrádzať na účet domu v banke úhrady za plnenia spojené s užívaním bytov, ako aj uhrádzať prípadné nedoplatky, ktoré mu môžu vzniknúť z každoročného vyúčtovania, ktoré je povinný spracovať a predložiť vlastníkom bytov a nebytových priestorov najneskôr do 31. mája nasledujúceho roka. V prípade, ak si žalovaný svoju povinnosť úhrad mesačných zálohových platieb za plnenia spojené s užívaním bytov alebo úhrad prípadných nedoplatkov z ročného vyúčtovania riadne neplní, je správca oprávnený a povinný vymáhať pohľadávku od žalovaného v zmysle čl. III ods. 4 bodu 4.1 písm. r) bod 2. Zmluvy o výkone správy. Žalovaný bol povinný v období od 1/21 do 12/21 mesačne uhrádzať za plnenia spojené s užívaním bytu zálohovo sumu 227,87 eura. Zo sumárnej analýzy platieb za užívanie bytu a služieb s tým spojených za obdobie 1/21 do 12/21 vyplýva, že žalovaný si túto povinnosť vôbec neplnil a vznikol mu dlh 2.734,44 eura. V dôsledku uvedených skutočností si žalobným návrhom uplatnil nárok na zaplatenie dlžnej sumy 2.734,44 eura, zmluvnej pokuty podľa čl. IV bod 9. Zmluvy o výkone správy vo výške 0,1 % denne vypočítanej pevnou sumou vo výške 458,01 eura, t. j.

pevnou sumou ku dňu 1.12.2021 a zmluvnú pokutu 0,1 % denne zo sumy 2.734,44 eura od 1.12.2021 do zaplattenia.

2. Podaním doručeným súdu prvej inštancie 6.2.2023 žalobca zmenil žalobu a žiadal od žalovaného zaplatiť istinu vo výške 3.015,80 euro, zmluvnú pokutu vo výške 972,09 euro, a zmluvnú pokutu 0,1 % denne zo sumy 3.015,80 euro od 9.7.2022 do zaplattenia a nahradiť trovy konania. Zmenu žaloby odôvodnil tým, že po podaní návrhu na vydanie platobného rozkazu, resp. po jeho vydaní, vyhotovil v súlade so zákonom č. 182/1993 Z. z. v zákonnej lehote do 31. mája toho ktorého roku ročné vyúčtovanie. Podľa ustálenej súdnej praxe, po vyhotovení každoročného vyúčtovania nákladov spojených s užívaním bytu nie je možné vymáhanie jednotlivých mesačných zálohových platieb, ale len vymáhanie výsledku ročného vyúčtovania. Z neho vyplýva, že skutočný náklad za rok 2021 bol na byt číslo 94 žalovaného vo výške 3.015,80 euro. K tomu pripojil upravený výpočet zmluvnej pokuty, ktorý vychádza zo sumy jednotlivých neuhradených mesačných zálohových platieb v roku 2021 a to k 7.6.2022, kedy sa žalovaný dozvedel o stave skutočného nákladu za byt; žalovaný vyúčtovanie za rok 2021 prevzal 7.6.2022. Na pojednávaní konanom 14.2.2023, súd prvej inštancie pripustil zmenu žaloby v zmysle podania žalobcu zo 6.2.2023.

3. Podaním doručeným súdu prvej inštancie 14.6.2023 pôvodný žalobca (Správcovské bratislavské družstvo) podal návrh na zmenu strany sporu podľa § 80 ods. 1 C. s. p. z dôvodu zmeny správcu bytového domu. Uznesením č. k. B4-11C/31/2022-163, zo dňa 20.10.2023 súd prvej inštancie pripustil zmenu strán sporu na strane žalobcu tak, že namiesto spoločnosti Správcovské bratislavské družstvo, Drobného 27, Bratislava, IČO: 35 803 843, vstupuje do konania spoločnosť HomePro Správcovská s.r.o., Račianska 153, Bratislava, IČO: 44 934 556.

4. Pokiaľ ide o stručný obsah napadnutého rozhodnutia (§ 393 ods. 2 C. s. p.), súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že žalobca vykonával správu bytového domu na ulici O. S. XX K. I. na základe Zmluvy o výkone správy číslo 95/2001 (správne má byť číslo 75/2001, pozn. odvolacieho súdu) zo dňa 16.8.2001, v ktorom sa nachádza byt číslo XX zapísaný na liste vlastníctva číslo XXXX, ktorého výlučným vlastníkom je žalovaný. Žalovaný bol v roku 2021 v súlade so Zmluvou o výkone správy ako aj podľa § 10 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z. povinný poukazovať mesačne vopred zálohové platby do fondu prevádzky, údržby a opráv podľa mesačného zálohového predpisu vo výške 227,87 eura. Svoje povinnosti si riadne a včas neplnil a za obdobie od 31.12.2020 do 30.11.2021 neuhradil zálohové platby. Žalobca v zmysle zákona č. 182/1993 Z. z. vykonal ročné vyúčtovanie za rok 2021, podľa ktorého skutočný náklad za byt predstavoval 3.015,80 eura. Predmetné ročné vyúčtovanie bolo žalovanému doručené 7.6.2022. Žalovaný ročné vyúčtovanie nákladov nereklamoval, ani ho žiadnym spôsobom nespochybnil, ani čo do základu, ani čo do výšky. V tejto súvislosti súd prvej inštancie skonštatoval, že nárok žalobcu v tejto časti je dôvodný a preukázaný. Žalovaný bol povinný uhradiť nedoplatok z ročného vyúčtovania bytu do 30 dní od doručenia vyúčtovania v zmysle čl. IV bod 8 Zmluvy o výkone správy; nakoľko tak neurobil, zaviazal ho súd prvej inštancie na zaplattenie dlžnej istiny vo výške 3.015,80 eura. Pri posúdení námietky žalovaného, že v danom prípade Zmluva o výkone správy má spotrebiteľský charakter, poukázal na uznesenie veľkého senátu Najvyššieho súdu SR z 28.4.2021, sp. zn. 1 VCdo 5/2019, podľa ktorého pravidlá na ochranu spotrebiteľa sa uplatnia aj na zmluvy o výkone správy podľa § 8a zákona č. 182/1993 Z. z. uzavreté medzi správcovskou spoločnosťou a vlastníkami bytov a nebytových priestorov, ktorí sú fyzické aj právnické osoby. S poukazom na záver vyslovený v tomto uznesení skonštatoval, že Zmluva o výkone správy má spotrebiteľský charakter a dodal, že posúdením predloženej zmluvy nezistil existenciu neprijateľných zmluvných podmienok.

5. Nestotožnil sa s námietkou žalovaného, že Zmluva o výkone správy číslo 75/2001 nebola podpísaná oboma štatutármi, v dôsledku čoho nie je pre žalovaného, a to ani v časti zmluvnej pokuty záväzná, pričom poukázal na zmluvu predloženú žalobcom k samotnej žalobe, resp. návrhu na vydanie platobného rozkazu, z ktorej je zrejmé, že túto podpísali obaja štatutári oprávnení v tom čase konať za žalovaného, a to U.. D. Č. ako predseda predstavenstva a U.. S. G. ako člen predstavenstva. Mal za to, že pri jednotlivých bytoch sa z dôvodu nedostatku miesta nachádza iba podpis vtedajšieho predsedu predstavenstva žalovaného U.. D. Č., čo nespôsobuje neplatnosť Zmluvy o výkone správy. Na konci Zmluvy o výkone správy číslo 75/2001 listine číslo 11 - druhá strana je podpis oboch vtedajších štatutárov oprávnených konať za žalovaného za textom: „Za byty vo vlastníctve SBD BA IV súhlasí (č. I. 23)“. Je teda zrejmé, že U.. D. Č. ako predseda predstavenstva a U.. S. G. ako člen predstavenstva, ako vtedajší štatutári oprávnení konať za žalovaného, prejavili súhlas so Zmluvou o výkone správy číslo 75/2001

za všetky byty vo vlastníctve žalovaného. Žalovaný je Zmluvou o výkone správy a jej jednotlivými ustanoveniami viazaný, pričom za rozhodujúce považoval, či v čase podpisu Zmluvy o výkone správy zo dňa 16.8.2001 boli menovaní oprávnení konať za žalovaného, čo nepochybne vyplýva z výpisu z obchodného registra. V kontexte uvedeného uviedol, že Zmluva o výkone správy číslo 75/2001 je platná. K námietke žalovaného, že zmluvná pokuta vo výške 0,1 % denne je neprimeraná, vysoká, neplatná, rozporná s dobrými mravmi ozrejmil, že zmluvná pokuta je jedným zo zabezpečovacích prostriedkov záväzkov, je to dohodnutá peňažná čiastka, ktorú je žalovaný ako dlžník povinný zaplatiť žalobcovi ako veriteľovi v tomto prípade, nakoľko si nesplnil svoju zmluvnú povinnosť, ku ktorej sa zaviazal, a to bez ohľadu na to, či porušením povinnosti, vznikla veriteľovi škoda. Pokutu možno dohodnúť tak pre prípad nesplnenia zmluvnej povinnosti vôbec, ako aj pre prípad porušenia akejkoľvek inej zmluvnej povinnosti, pričom poukázal na čl. IV bod 8 Zmluvy o výkone správy, kde bola pre prípad neuhradenia preddavkových platieb alebo ich časti ako aj platieb vyplývajúcich z vyúčtovania alebo ich časti v termíne splatnosti dojednaná zmluvná pokuta vo výške 0,1 % denne z dlžnej sumy za každý započatý deň omeškania až do zaplatenia. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že zmluvná pokuta dohodnutá v Zmluve o výkone správy je primeraná a neodporuje dobrým mravom. Svoj názor podporil poukazom na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/136/2019, zo dňa 17.12.2021 podľa ktorého: „Dohodnutú výšku zmluvnej pokuty nemožno z hľadiska prípadného rozporu s dobrými mravmi posudzovať izolovane, avšak je nevyhnutné vždy prihliadnuť na všetky okolnosti veci, okrem samotnej výšky predovšetkým na význam zabezpečenej povinnosti a intenzitu porušenia povinností zo strany subjektu, ktorému má povinnosť úhrady zmluvnej pokuty vzniknúť. V danom prípade bola zmluvná pokuta dohodnutá ako zabezpečovací inštitút pre prípad omeškania s úhradou preddavkových platieb i nedoplatkov z vyúčtovania. Je potrebné zdôrazniť, že povinnosť úhrady preddavkov a nedoplatkov jednotlivými vlastníkami bytov a nebytových priestorov v bytovom dome, je jednou z najdôležitejších povinností každého vlastníka bytu a nebytového priestoru. Uskutočňovanie predmetných úhrad a s tým bezprostredne súvisiaci dostatok peňažných prostriedkov na prevádzkovom fonde bytového domu je totiž podmienkou zabezpečenia dodávky jednotlivých služieb, ktoré sú nevyhnutné na samotné užívanie jednotlivých bytov a nebytových priestorov (najmä dodávka vody, tepla a tiež elektrickej energie do spoločných priestorov), pričom mimoriadne významné sú v tomto smere nielen úhrady preddavkov ale aj včasné úhrady nedoplatkov jednotlivých vlastníkov. Bez takýchto úhrad, uskutočnených jednotlivými vlastníkami riadne a včas, správca bytového domu nie je objektívne schopný zabezpečiť dodávku služieb, a to nielen pre byt toho, kto je so zaplatením nedoplatkov z vyúčtovania alebo zálohových platieb v omeškaní, avšak aj pre všetkých ostatných vlastníkov. Z uvedeného dôvodu je podľa názoru odvolacieho súdu plne na mieste, aby riadne a včasné splnenie povinnosti vlastníka uhrádzať preddavky a uhradiť nedoplatky vzniknuté z vyúčtovania bolo zabezpečené zmluvnou pokutou, a to vzhľadom na mimoriadny význam predmetnej peňažnej povinnosti aj s dennou sadzbou 0,1 % z dlžnej sumy (36,5 % ročne), keď každý deň omeškania s úhradou môže mať značný vplyv na schopnosť zabezpečiť riadnu dodávku plnení nevyhnutných na užívanie jednotlivých bytov a nebytových priestorov (pri ktorých je správca, ako je všeobecne známe, tiež povinný uhrádzať preddavky jednotlivým dodávateľom).“ S právnym názorom vysloveným odvolacím súdom v tomto rozhodnutí sa v plnom rozsahu stotožnil a poukázal na ň.

6. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že strany sporu si v Zmluve o výkone správy dohodli pre prípad porušenia zmluvných povinností zmluvnú pokutu vo výške 0,1 % za každý deň omeškania s povinnosťou úhrady preddavkových platieb, ako aj platieb vyplývajúcich z vyúčtovania, pričom zo sumárnej analýzy platieb predloženej žalobcom, ako aj výzvy žalobcu cestou právneho zástupcu na zaplatenie pohľadávky z 31.12.2021 mal za to, že žalovaný si svoje povinnosti vyplývajúce zo Zmluvy o výkone správy a zo zákona č. 182/1993 Z. z. riadne a včas neplnil, v dôsledku čoho sa dostal do omeškania. S ohľadom na význam zabezpečovanej povinnosti a závažnosť porušenia povinnosti žalovaného v prejednávanej veci ako vlastníka riadne a včas uhrádzať preddavky a nedoplatky, potom bol názoru, že v danom prípade dojednanie zmluvnej pokuty vo výške 0,1 % za každý deň omeškania nie je v rozpore s dobrými mravmi, nie je neplatné ani z iného dôvodu a nepredstavuje ani neprijateľnú zmluvnú podmienku, a preto žalovanému v dôsledku omeškania vznikla povinnosť predmetnú zmluvnú pokutu uhradiť. Z pohľadu zaistenej povinnosti (platiť príspevky do fondu prevádzky, údržby a opráv, preddavky na plnenia spojené s užívaním bytu a ďalšie služby a poplatok za výkon správy) aj vo vzťahu k ostatným vlastníkom bytov a nebytových priestorov v bytovom dome nie je neprimeraná jednotlivým funkciám zmluvnej pokuty, ktoré má plniť, pričom takúto dohodu o zmluvnej pokute súd prvej inštancie nepovažoval ani za nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Na strane žalovaného sa jedná o opakovaného neplatiča, ktorý takýmto spôsobom dlhodobo konal v rozpore s dobrými mravmi podľa §

3 Občianskeho zákonníka. K výške vyčíslenej zmluvnej pokuty, ktorú žalobca vypočítal v sume 972,09 eura uviedol, že táto vyplýva z podrobného vyčíslenia nachádzajúceho sa na č. I. 93 súdneho spisu, pričom žalovaný po zmene žaloby nespochybňoval tento spôsob výpočtu zmluvnej pokuty, spochybňoval len to, že žalobca nemá nárok na zmluvnú pokutu vo výške 0,1 % denne, ale len na úrok z omeškania. Z vyčíslenia zmluvnej pokuty predloženej žalobcom je zrejmé, z akých súm jednotlivých mesačných zálohových platieb je zmluvná pokuta vypočítaná, pričom zálohová platba bola v zmysle Zmluvy o výkone správy splatná v posledný deň predchádzajúceho mesiaca, v dôsledku čoho žalobca počiatok omeškania s tou ktorou mesačnou zálohovou platbou rátal od prvého dňa príslušného nasledujúceho kalendárneho mesiaca (napr. za obdobie 1/2021 bola mesačná zálohová platba splatná 31.12.2020, žalovaný sa do omeškania dostal dňom 1.1.2021, od tohto okamihu začal žalobca počítať zmluvnú pokutu z príslušnej mesačnej zálohovej platby). Vzhľadom na uvedené, súd prvej inštancie nárok žalobcu na zaplatenie istiny vo výške 3.015,80 euro spolu s vyčíslenou zmluvnou pokutou vo výške 972,09 euro a zmluvnou pokutou vo výške 0,1 % denne zo sumy 3.015,80 euro od 9.7.2022 do zaplatenia považoval za dôvodný a v zmysle § 8 ods. 1, § 8a ods. 2, § 10 ods. 1, ods. 6 zákona č. 182/1993 Z. z., § 3 ods. 1, § 52 ods. 1, ods. 3, ods. 4, § 544 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka, čl. IV bod 10 a bod 11 Zmluvy o výkone správy, zaviazal žalovaného na zaplatenie týchto súm tak, ako je to uvedené vo výroku I. napadnutého rozsudku.

7. K okamihu omeškania v súvislosti so zmluvnou pokutou počítanou z istiny 3.015,80 eura uviedol, že vychádzal z uplatneného nároku, ktorý korešponduje s tým, že žalovaný bol povinný zaplatiť nedoplatok na ročnom vyúčtovaní do 30 dní od jeho doručenia a to od 7.6.2022. Žalovaný bol teda povinný zaplatiť žalobcovi nedoplatok na vyúčtovaní do 8.7.2022, nakoľko sa dostal do omeškania s úhradou nedoplatku na ročnom vyúčtovaní. Súd prvej inštancie preto zaviazal žalovaného na zaplatenie zmluvnej pokuty z ročného vyúčtovania nedoplatku od 9.7.2022 do zaplatenia. Pokiaľ žalovaný namietal, že platobný rozkaz je vydaný na sumu 4.193,25 eura a rozdiel vo výške 1.000,08 eura nie je nikde zdokladovaný, pričom predmet konania „zaplatenie sumy 4.193,25 eura“ je uvedený na platobnom rozkaze a táto suma bola uvedená aj v uznesení súdu prvej inštancie z 30.6.2022 vo veci sp. zn. 11C/31/2022, ktorým bol žalovaný vyzvaný na vyjadrenie podľa § 167 ods. 4 C. s. p. súd prvej inštancie túto námietku žalovaného považoval za bezpredmetnú, nakoľko v priebehu konania došlo k zmene žaloby, ktorú pripustil a to na zaplatenie istiny 3.015,80 eura s príslušenstvom. Predmetom sporového konania teda bola suma ustálená po pripustenej zmene žaloby na pojednávaní. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p. tak, že žalobcovi ako plne úspešnej strane sporu priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne v súlade s § 262 ods. 2 C. s. p. po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

8. Proti rozsudku podal žalovaný odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), písm. d), písm. e), písm. f) a písm. h) C. s. p. a žiadal napadnutý rozsudok zrušiť a vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Podstatným zhrnutím skutkových tvrdení a právnych argumentov jeho odvolania (§ 393 ods. 2 C. s. p.) bola námietka, že napadnutým rozhodnutím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ktoré zakladá arbitrárne a vnútorne protirečivé odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie vo viacerých častiach. Namietal, že v odseku 28 odôvodnenia napadnutého rozsudku súd prvej inštancie na jednej strane poukázal na uznesenie veľkého senátu Najvyššieho súdu SR z 28.4.2021, sp. zn. 1VCdo/5/2019, na strane druhej v odseku 32 napadnutého rozsudku napriek skutočnosti, že citovaná Zmluva o výkone správy má spotrebiteľský charakter, výšku zmluvnej pokuty považuje za primeranú, ktorá neodporuje dobrým mravom a poukazuje na záver vyslovený v rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/136/2019 zo dňa 17.12.2019, ktoré však bolo vydané ešte pred prijatím uznesenia veľkého senátu Najvyššieho súdu SR z 28.4.2021, sp. zn. 1VCdo 5/2019. Bol názoru, že pokiaľ súd prvej inštancie konštatoval, že predmetná Zmluva o výkone správy má spotrebiteľský charakter, tak v danej veci je potrebné postupovať podľa § 52, § 53 Občianskeho zákonníka a zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Brojil, že hoci výška zmluvnej pokuty nie je zákonom limitovaná, nemôže byť v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 Občianskeho zákonníka. Dojednaná zmluvná pokuta v čl. IV bod 9 Zmluvy o výkone správy číslo 75/2001 zo dňa 16.8.2001 vo výške 0,1 % z dlžnej sumy za každý započatý deň omeškania až do dňa zaplatenia, predstavuje zmluvnú pokutu vo výške 36,5 % ročne a je v rozpore s § 3 Občianskeho zákonníka a je neprijateľnou zmluvnou podmienkou podľa § 53 ods. 4 písm. k) Občianskeho zákonníka, pretože Zmluva o výkone správy má spotrebiteľský charakter. Za oneskorenú úhradu nedoplatkov z jednotlivých mesačných platieb január 2021 až december 2021 (do dňa doručenia RV 2021) a následne

za oneskorenú úhradu nedoplatku z RV 2021 má žalobca nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške zákonného úroku z omeškania 5 % ročne z dlžných čiastok. Zotrval na vyjadrení, že Zmluvu o výkone správy číslo 75/2001 zo dňa 16.8.2001 (11 strán) za vlastníka SBD BA IV podpísala jedna osoba, pričom sa nestotožnil s názorom súdu prvej inštancie, uvedenom v odseku 29 napadnutého rozsudku, poukázal na § 544 ods. 2 Občianskeho zákonníka podľa ktorého zmluvná pokuta musí byť dohodnutá v písomnej forme. V Zmluve o výkone správy chýba podpis druhého štatutárneho zástupcu žalovaného a teda „dohodnutá zmluvná pokuta“ nie je pre žalovaného v tejto časti záväzná. Zotrval na vyjadrení, že podpisy štatutárnych zástupcov žalovaného sa nevyskytujú v zmluve („na poslednej strane“) ale na strane, ktorá nie je očíslovaná, nie je dátumovaná a nie je uvedený ani objekt bytového domu a nie je uvedené ani za ktoré byty vo vlastníctve žalovaného U.. Č. W. U.. G. túto „stranu zmluvy“ podpísali. Zvlášť upozornil na skutočnosť, že strany citovanej zmluvy sú číslované od strany číslo 1/11 po stranu číslo 11/11 ...- pokiaľ by podpisy obidvoch štatutárov žalovaného boli realizované v „aktuálnom čase vzniku zmluvy“, nič by nebránilo správcovi, teda žalobcovi riadne očíslovať aj túto „poslednú stranu zmluvy o výkone správy“.

9. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za správne po právnej i vecnej stránke a žiadal ho potvrdiť. Žalovaný pokladá za porušenie práva na spravodlivý proces údajne arbitrálne a vnútorne protirečivé odôvodnenie rozsudku vo viacerých častiach, ktoré však ďalej relevantným spôsobom neodôvodňuje a nekonkretizuje vo svojom odvolaní. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (napr. nález Ústavného súdu SR zo dňa 29.6.2005, sp zn. I. ÚS 46/05). S poukazom na uvedené, mal za to, že k porušeniu práva na spravodlivý proces môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia (napr. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, 5Cdo/57/2019) alebo prekvapivosťou rozhodnutia; nakoľko ani k jednej z vyššie uvedených skutočností v rámci súdneho konania, resp. rozhodnutia súdu prvej inštancie a jeho odôvodnenia nedošlo, neexistujú žiadne pre odvolanie relevantné skutočnosti, ktoré by odôvodňovali dôvodnosť tohto odvolacieho dôvodu. Nestotožnil sa s tvrdením žalovaného, že Zmluva o výkone správy číslo 75/2001 zo dňa 16.8.2001 za vlastníka SBD BA IV podpísala jedna osoba a považoval názor súdu prvej inštancie za správny. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 40C/7/2021 medzi stranami sporu (proti žalovanému) v spore týkajúcom sa tohto istého bytového domu ohľadom nedoplatkov žalovaného a ich príslušenstva spojených s užívaním bytu číslo XX za iné žalované obdobie, v ktorom sa súd s uvedenou námietkou žalovaného tiež nestotožnil. Mal za to, že U.. D. Č. ako predseda predstavenstva a U.. S. G. ako člen predstavenstva, resp. ako vtedajší štatutári oprávnení konať za žalovaného prejavili súhlas so Zmluvou o výkone správy za všetky byty vo vlastníctve žalovaného. V tabuľke na strane 10 a 11 Zmluvy o výkone správy sa pri množstve bytov vo vlastníctve žalovaného nachádza z dôvodu hospodárnosti pri jednotlivých bytoch iba podpis predsedu predstavenstva, ale nakoľko druhý podpis, t. j. člena predstavenstva sa nachádza na poslednej strane, podmienka platnosti podpísania Zmluvy o výkone správy bola splnená. Dodal, že pre žalovaného je platná a záväzná aj časť Zmluvy o výkone správy týkajúca sa „dohodnutej zmluvnej pokuty“.

10. Ozrejmil, že práve písomný prejav „súhlasu“ so Zmluvou o výkone správy, t. j. aj všetkými jej podmienkami vrátane zmluvnej pokuty, ktorý bol vykonaný jej podpísaním obidvomi štatutárnymi zástupcami na konci Zmluvy o výkone správy sa považuje za platné vykonanie tohto právneho úkonu, nakoľko na platnosť písomnej formy prejavu vôle (právneho úkonu) sa vyžaduje podpísanie písomného prejavu, čo v tomto prípade nastalo podpísaním Zmluvy o výkone správy obidvomi štatutárnymi zástupcami na jej konci. Rozhodujúcou skutočnosťou je, či v čase podpisu Zmluvy o výkone správy boli oprávnení konať za žalovaného, keď podpísovali predmetnú zmluvu o výkone správy za jednotlivé byty, čo vyplýva z výpisu z obchodného registra. Na podporu svojich argumentov poukázal na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1Cob/92/2017, zo dňa 7.6.2018. Uviedol, že žalovaný nespochybňoval pravosť podpisov, ale len skutočnosť, že podľa jeho názoru neboli za žalovaného na zmluve podpísaní dvaja štatutári a až v odvolaní uviedol, že jeden z podpisov na Zmluve o výkone správy by mal byť neplatný (neuviedol však dôvod jeho údajnej neplatnosti). S poukazom na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/318/2006 zo dňa 17.10.2007 a rozsudok Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 9C/85/2015 zo dňa 13.7.2015, mal za to, že zmluvná pokuta bola dohodnutá v písomnej forme (bola dohodnutá v písomnej Zmluve o výkone správy), pričom Zmluva o výkone správy je záväzná pre všetkých vlastníkov bytov (vrátane tých, ktorí ju nepodpísali). Opačný výklad by viedol k absurdným dôsledkom, kedy by sa v jednom bytovom dome (teda v rámci jedného zoskupenia vlastníkov) vytvorili dve skupiny vlastníkov, jedna skupina by bola viazaná zmluvou a druhá nie (otázne

je čím by vlastne boli viazaní a ako by bola zabezpečená správa domu vo vzťahu k týmto vlastníkom, osobitne keď zákon č. 182/1993 Z. z. v § 6 ods. 3 výslovne ustanovuje, že na správu jedného domu môže byť dohodnutá len jedna z foriem správy domu a to buď prostredníctvom spoločenstva vlastníkov alebo prostredníctvom správcu). Mal za to, že by sa narušila filozofia a podstata zákona č. 182/1993 Z. z. založená na solidarite všetkých vlastníkov.

11. Za neopodstatnenú považoval argumentáciu žalovaného, že žalobca má nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške zákonného úroku z omeškania vo výške 5 % ročne z dlžných čiastok, nakoľko zmluvná pokuta a zákonné úroky z omeškania predstavujú celkom samostatné právne inštitúty so samostatným skutkovým základom, ktoré nepochybne môžu existovať popri sebe a v prípade omeškania môžu byť uplatnené zároveň. Pokiaľ žalovaný vo svojom odvolaní namieta tú skutočnosť, že súd prvej inštancie, ktorý sa s poukazom na záver vyslovený v uznesení veľkého senátu Najvyššieho súdu SR z 28.4.2021, sp. zn. 1 VCdo 5/2019 (ďalej len „Uznesenie veľkého senátu NS SR“) stotožnil s argumentom žalovaného, že Zmluva o výkone správy má spotrebiteľský charakter, posúdením zmluvy však nezistil existenciu neprijateľných zmluvných podmienok, ako to tvrdil žalovaný, pričom v odseku 32 odôvodnenia napadnutého rozsudku sa súd prvej inštancie stotožňuje a cituje rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/136/2019 z 17.12.2021 (ďalej len „Rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave“), ktoré bolo vydané ešte pred prijatím Uznesenia veľkého senátu NS SR, aj túto námietku považuje za irelevantnú a nedôvodnú, a to najmä z dôvodu, že žalovaný vo vzťahu k tejto námietke vo svojom odvolaní nič bližšie neuvádza. Neuvádza žiadny dôvod a ani argumentáciu, ktorými by spochybnil postup súdu prvej inštancie, resp. správnosť právneho posúdenia prejednávanej veci. Žalovaný v podstate iba konštatuje časovú postupnosť vydania uvedených rozhodnutí. Vzhľadom na skutočnosť, že každé z vyššie citovaných rozhodnutí sa týka iných právnych skutočností, keď Uznesenie veľkého senátu NS SR sa týka otázky spotrebiteľského charakteru zmlúv o výkone správy, t. j. prejudiciálneho rozhodnutia o otázke spotrebiteľského charakteru zmluvy o výkone správy a Rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sa týka prejudiciálneho rozhodnutia o neprijateľných zmluvných podmienkach, keď súd posudzoval rozpor výšky zmluvnej pokuty s dobrými mravmi a bez ohľadu na charakter zmluvy (spotrebiteľský, resp. nespotebiteľský) zmluvnú pokutu vo vyššej sadzbe nepovažoval za neprimeranú. Rozhodovacia prax vyšších súdnych autorít má za to, že rozhodnutia súdov (Krajský súd v Nitre, Banskej Bystrici a v Bratislave), ktoré ani zmluvnú pokutu vo vyššej sadzbe nepovažovali za neprimeranú, nie sú v rozpore s názorom prezentovaným v Uznesení veľkého senátu NS SR. V týchto rozhodnutiach bola analogicky riešená otázka primeranosti výšky zmluvnej pokuty vo vzťahoch správca - vlastník bytu, pričom súdy ani vyššiu zmluvnú pokutu nepovažovali a nepovažujú za takú, ktorá by bola v neprospech spotrebiteľa podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, či v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 Občianskeho zákonníka. Právoplatné Rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave, na ktoré poukazuje súd prvej inštancie a s ktorého názorom sa súd prvej inštancie stotožňuje vo vzťahu k zisteniu, resp. nezisteniu existencie neprijateľných zmluvných podmienok, nie je preto v žiadnom ohľade v rozpore s názorom prezentovaným v Uznesení veľkého senátu NS SR. Vzhľadom na vyššie uvedené mal za to, že aj táto námietka žalovaného je irelevantná a nedôvodná. Napokon dodal, že sa plne stotožňuje s právnym názorom súdu prvej inštancie týkajúcim sa neexistencie neprijateľných zmluvných podmienok, ako aj dôvodnosti uplatnenia zmluvnej pokuty v rozsahu a vo výške priznanej žalobcovi súdom prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí.

12. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 C. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C. s. p. a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny (§ 387 ods. 1 C. s. p.). Rozsudok verejne vyhlásil 14.5.2024 (§ 219 ods. 3 C. s. p.).

13. Vo vzťahu k podstatným tvrdeniam žalovaného v odvolaní, s ktorými sa odvolací súd musí v odôvodnení vysporiadať (§ 387 ods. 3 C. s. p.) hodno podotknúť, že ide v celom rozsahu o nedôvodnú argumentáciu a to s poukazom na správne vyhodnotenie skutkových a právnych okolností vedúcich k vyhovaniu žaloby. Súd prvej inštancie v preskúmvanej veci vykonal náležité dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie dôvodnosti žaloby, ako aj na posúdenie relevantnosti tvrdení žalobcu na podporu podanej žaloby a žalovaného prednesených na jeho obranu. Zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s § 191 ods. 1 C. s. p. súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým záverom a na ich základe vyvodil aj správny právny záver o dôvodnosti žalobcom uplatňovaného nároku.

14. Pretože odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 C. s. p.) a v podrobnostiach poukazuje na dostatočné skutkové a právne zdôvodnenie rozhodnutia, v ktorom sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými relevantnými aspektmi predmetnej žaloby.

15. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku rozviedol rozhodujúci skutkový stav, opísal priebeh konania a uviedol stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, ako aj výsledky vykonaného dokazovania s tým, že citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na posudzovanú vec a z ktorých vyvodil právne závery a náležite ich vysvetlil; z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Súd prvej inštancie jasne a výstižne vysvetlil prečo považoval žalobu za nedôvodnú; skutkové a právne závery súdu prvej inštancie tak nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s Čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku spĺňa požiadavky § 220 ods. 2 C. s. p. Za porušenie základného práva zaručeného v Čl. 46 ods. 1 Ústavy SR nemožno považovať to, že súd prvej inštancie neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovaného (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 3.10.2011, sp. zn. 5 Cdo 165/2011).

16. Na margo námietky žalovaného, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je arbitrárne a vnútorne protirečivé, pretože súd prvej inštancie na jednej strane poukázal na uznesenie veľkého senátu Najvyššieho súdu SR z 28.4.2021, sp. zn. 1 VCdo 5/2019, z ktorého rezultuje záver, že zmluvy o výkone správy majú charakter spotrebiteľskej zmluvy a na strane druhej napriek skutočnosti, že zmluva o výkone správy má spotrebiteľský charakter uvádza, že výšku dohodnutej zmluvnej pokuty považuje za primeranú a poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/136/2019, zo dňa 17.12.2019, ktorý však bol vydaný pred prijatím cit. uznesenia veľkého senátu, odvolací súd uvádza, že z obsahu podaného odvolania nie je zrejmé, z čoho konkrétne vo vzťahu k prejednávanej veci žalovaný vyvodzuje záver o vnútornej protirečivosti a arbitrárnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku. Totižto skutočnosť, že veľký senát Najvyššieho súdu SR v uznesení z 28.4.2021, sp. zn. 1 VCdo 5/2019 dospel k záveru, že zmluvy o výkone správy majú charakter spotrebiteľskej zmluvy, nie je v rozpore s tým, že súd prvej inštancie posudzoval primeranosť zmluvnej pokuty z hľadiska dobrých mravov, ktorú nepovažoval za neprimeranú a poukázal pritom aj na rozhodovaciu činnosť iných súdov, konkrétne na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/136/2019, zo dňa 17.12.2019.

17. K námietke žalovaného, že výška dohodnutej zmluvnej pokuty nie je zákonom limitovaná, nemôže však byť v rozpore s dobrými mravmi a dojednaná zmluvná pokuta 0,1 % z dlžnej sumy, čo predstavuje zmluvnú pokutu vo výške 36,5 % ročne je v rozpore s dobrými mravmi, odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie jasne a zrozumiteľne uviedol, z akých dôvodov (s ohľadom na význam zabezpečovanej povinnosti a závažnosť porušenia povinnosti žalovaného ako vlastníka riadne a včas uhrádzať preddavky a nedoplatky) dohodnutú výšku zmluvnej pokuty nepovažoval za neprimerane vysokú a teda ani za rozpornú s dobrými mravmi a ani za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Dôvody, z ktorých súd prvej inštancie vyvodil záver o súlade dohodnutej zmluvnej pokuty s dobrými mravmi žalovaný v podanom odvolaní ničím nespochybnil. Vyslovenie púheho nesúhlasu s názorom súdu prvej inštancie, či iba vlastné zotrvanie žalovaného na tvrdení, že zmluvná pokuta je v rozpore s dobrými mravmi bez relevantnej právnej a vecnej argumentácie smerujúcej proti dôvodom vyjadreným súdom prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí, neboli spôsobilé založiť prieskum odvolacieho súdu v tejto otázke a spochybniť správnosť záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie. V tejto súvislosti odvolací súd zároveň pripomína, že podľa § 380 C. s. p. je viazaný dôvodmi odvolania nielen v zmysle ich paragrafového vymedzenia, ale aj konkrétneho skutkového vymedzenia, keď pri viazanosti dôvodmi odvolania neprichádza do úvahy vyhľadávanie konkrétnych skutočností v napadnutom rozhodnutí súdu prvej inštancie a jeho postupe, ktoré by bolo možné prípadne podradiť pod niektorý zo zákonných dôvodov odvolania, pretože je neprípustné, aby odvolací súd sám vyhľadával konkrétne vady rozhodnutia alebo postupu súdu prvej inštancie v neprospech strany, ktorá odvolanie nepodala a v prospech ktorej napadnuté rozhodnutie vyznelo; z uvedeného potom vyplýva požiadavka aj na kvalitatívne vymedzenie odvolacieho dôvodu z hľadiska skutkovej a právnej argumentácie nachádzajúca podklad v zodpovednosti strany za to, že v konaní bude účinne uplatňovať svoje procesné práva a to aj v odvolacom konaní. Je notoriou, že k zodpovednému uplatňovaniu vlastných procesných

práv patrí tiež požiadavka, aby strana sporu mala jasno v dôvodoch svojej nespokojnosti s rozhodnutím súdu prvej inštancie.

18. Pokiaľ ide o posúdenie dohodnutej zmluvnej pokuty ako neprijateľnej zmluvnej podmienky, odvolací súd uvádza, že podstata neprijateľných zmluvných podmienok spočíva v tom, že spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, kde na jednej strane stojí dodávateľ a na strane druhej spotrebiteľ a tento nerovnovážny stav je v neprospech spotrebiteľa. Nemožno mať pochybnosť o tom, že zmluva o výkone správy uzavretá medzi vlastníkami bytov a nebytových priestorov na strane jednej a správcom bytového domu na strane druhej neupravuje iba vzťahy medzi správcom a vlastníkami, ale aj vzťahy medzi vlastníkami navzájom, najmä pokiaľ ide práve o povinnosť vlastníkov platiť preddavky do fondu prevádzky, údržby a opráv a úhrady za plnenia spojené s užívaním bytu. Pokiaľ si preto v Zmluve o výkone správy vlastníci bytov a nebytových priestorov medzi sebou dohodli zmluvnú pokutu pre prípad porušenia povinnosti vlastníka bytu alebo nebytového priestoru platiť na účet bytového domu včas zálohové platby, preddavky do fondu opráv alebo nedoplatok z vyúčtovania, takáto dohoda nepredstavuje nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán; zmluvná pokuta v tomto prípade nezabezpečuje splnenie povinnosti, ktorú má vlastník bytu alebo nebytového priestoru voči správcovi bytového domu, ale splnenie povinnosti vlastníka bytu a nebytového priestoru, ktorú má voči bytovému domu ako celku, t. j. voči ostatným vlastníkom bytov a nebytových priestorov, ktorí zodpovedajú za záväzky domu, spoločných častí, zariadení a pozemku, ktoré nie sú kryté zaplatenými úhradami za plnenia alebo úhradami preddavkov do fondu prevádzky, údržby a opráv (§ 9 ods. 2 zákona č. 182/1993 Z. z.). Je teda zrejmé, že dohodnutá zmluvná pokuta v tomto prípade nespôsobuje nerovnováhu v zmluvnom vzťahu medzi vlastníkami a správcom (nevytvára nerovnováhu medzi dodávateľom, ktorým je správca bytového domu na jednej strane a spotrebiteľmi, ktorými sú vlastníci bytov a nebytových priestorov na strane druhej); zmluvná pokuta v tomto prípade nie je ani plnením (príjmom) v prospech správcu bytového domu, ale je príjmom účtu bytového domu, ktorého majiteľmi sú všetci vlastníci bytov a nebytových priestorov, ktorí v zmluvnom vzťahu stoja na rovnakej strane a majú rovnaké postavenie. Na uvedenom nič nemení ani tá skutočnosť, že pohľadávku na zaplatenie zmluvnej pokuty za ostatných vlastníkov bytov a nebytových priestorov v súdnom konaní je oprávnený vymáhať správca bytového domu. A pretože zmluvná pokuta dohodnutá medzi vlastníkami v článku IV bod 9 Zmluvy o výkone správy, nemá povahu neprijateľnej zmluvnej podmienky, nemôže byť predmetom prieskumu súdom z hľadísk, podľa ktorých sa posudzujú neprijateľné zmluvné podmienky.

19. K námietke žalovaného, že Zmluvu o výkone správy za vlastníka SBD BA IV podpísala iba jedna osoba a že podpisy štatutárnych zástupcov sa nevyskytujú „na konci zmluvy“, ale na strane, ktorá nie je očíslovaná, nie je dátumovaná, nie je uvedený ani objekt bytového domu a nie je uvedené ani za ktoré byty vo vlastníctve žalovaného U.. Č. W. U.. G. túto „stranu zmluvy“ podpísali, a preto dohodnutá zmluvná pokuta nie je pre žalovaného v tejto časti záväzná, odvolací súd uvádza, že z listiny založenej v spise uvedené nevyplýva, naopak je zrejmé, že podpisy štatutárnych zástupcov žalovaného sú na tej istej listine ako podpisy ostatných vlastníkov bytov a nebytových priestorov, pričom ako uviedol aj súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku (konkrétne odsek 29), štatutárni zástupcovia žalovaného svojom podpisom vyjadrili súhlas so zmluvou za všetky byty vo vlastníctve žalovaného, ktoré boli predmetom zmluvy.

20. A pretože žalovaný v podanom odvolaní neuviedol žiadne ďalšie relevantné skutočnosti, ktorými by preukázal nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, odvolací súd ostatné tvrdenia uvádzané v odvolaní nepovažoval za podstatné, t. j. také, ktoré by svojou relevanciou aj v prípade preukázania boli spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie; ďalšie odvolacie námietky žalovaného preto odvolací súd vyhodnotil v ich súhrne ako právne irelevantné a také, ktoré z povahy veci nie sú spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

21. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C. s. p., podľa ktorého žalobcovi patrí plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania, keďže mal plný úspech v odvolacom konaní.

22. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).